Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Udrag fra Sphinxen
Titel:
Citation: ”Fjorten eventyr og fortællinger”, i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 70. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366648928/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

ham som Konge, og han gjenkjendte ikke den skjønne Cordulas Aand i dette fortærende Blik, som syntes at hæve ham til en svimmel Høide, der tillige bragde ham til at gruе for sig selv. Men det var dog Cordulas Aasyn, det var hendes liflige Stemme, og i den prægtige Dronningdragt, med de glødende Kinder, og det elskovsfunklende Liv i hvert Blik, syntes hun ham endnu langt uimodstaaeligere henrivende, end tilforn. Det var som hun lovede ham en langt virkeligere og haandgribeligere Lyksalighed nu, end med det ellers blege gaadefulde Aasyn, der altid havde sat ham i en underlig ahnelsesfuld Stemning, og bragt ham til at betragte sig selv som en Gaade, sit Liv som en Drøm, og sin Elskede som et overjordisk Væsen og en ubegribelig Sphinx. «Ja skjønne Cordula – raabte han – bliv min Dronning, og jeg har Mod til hvad det skal være – det koste hvad det vil, det koste Liv, det koste Blod –»

»Ja Blod vil det koste – svarede den Skjønne – men hverken dit eller mit. Du er født til den Krone, du nu bærer; sværg at lyde mig iblinde og den skal vorde din.«

»Uimodstaaelige!» – raabte Arnold og vilde synke i hendes Arme; men pludselig grebet af en uvilkaarlig Rædsel, standsede han og slog et Kors for sit Bryst. Idetsamme hørte han en Stemme bag ved sig, som raabte: »tag Jer iagt, eders Høihed, lad Jer ikke andengang skuffe! det er jo Satans Oldemoder, I der vil omfavne; skal hun dandse til Helvede med Nogen her, saa er det med mig.« I samme Øieblik saae han den gale Fangefoged styrte i Armene paa den Skjønne, og nu syntes han, at hendes Ansigt pludselig forvandlede sig og blev gammelt og rynket. Han foer forfærdet tilbage og saae nu den gamle Fangefoged dandse lystig hen ad Gulvet med den fortykte Sælgekjærling fra Hamborg. Salen løb rundt med den forfærdede Arnold, og han tabte baade Septer og Krone. Han tumlede fort, som iblinde, og vidste ikke hvor han var, til han endelig følte, at En holdt ham ved Haanden og hørte en velbekjendt Stemme, som sagde: »det var et slemt Stykke Vei, nu ere vi over det Værste; men havde jeg ikke været gesvindt, havde De for mistet baade Hat og Stok Hr Arnold.« Det var Floristan, som rakte ham Hatten og den velbekjendte Stok med Sphinxen, som han nu længe ikke havde tænkt paa. Pagen fortalte tillige, at de nu vare paa Vei til den skjønne Cordula, og vare lykkeligen slupne ud af den falske Prindsesse Goldinis forhexede Slot.

»Hør nu, Floristan – sagde Arnold, efter at han længe havde gaaet

taus og alvorlig – nu vil jeg aldrig meer tænke paa hvem jeg er, om jeg er stor eller lille, Digter eller Konge, Statsfange eller Student. Hvad jeg er, bliver jeg dog alligevel, enten jeg veed det og gjelder for det eller ikke. Andet end sig selv, kan Ingen jo heller blive, om han ogsaa tusinde Gange bilder sig det ind og hele Verden siger han har Ret. Ved at tænke for meget paa sig selv, bliver man desuden gal tilsidst mærker jeg, eller, hvad der er endnu værre, kommer i Fandens og hans Oldemoders Klør; thi jeg tvivler ikke længer paa, at jo denne Prindsesse Goldun var en forførerisk Djævel, som med den skjønne Cordulas Maske vilde lokke mig i Afgrunden. Maaskee har jeg ogsaa drømt det Altsammen; det kommer igrunden ud paa Et; men at den herlige fortryllende Verden, hvori den skjønne Cordula lever og rører sig og hvor jeg har levet saa lyksalige Timer med hende – at den er sand og virkelig og hverken nogen Drøm eller et betydningsløst Eventyr, som jeg selv har opfundet, derpaa vil jeg nu heller ikke tvivle et Øieblik meer i mit Liv, om ogsaa hele Verden reiste sig imod mig og paastod, jeg var daarekistegal.»

«Ret saa – sagde Floristan og rakte ham sin Haand – troe paa din Lykke og den er dig nær.»

«Hvo du saa er, skjønne Yngling – vedblev Arnold – enten du er et Menneske som jeg, eller ikke, saa veed jeg dog nu, at du mener mig det vel, og ikke staaer i den Djævelindes Tjeneste, af hvis Hexeslot du nu har befriet mig. Men du vil føre mig til min Cordula, ikke sandt? til hende, som vist eier Kronen i Aand og Sandhed, om hun end aldrig bærer Navnet og den tomme Glands deraf i Verden – til hende vil du føre mig tilbage, som min Sjæl eene finder Fred og Lyksalighed hos, bliver hun mig endogsaa en evig Gaade.»

«Her seer du allerede hendes Slot – sagde Floristan – men gruer du ei længer for den gaadefulde Sphinx?»

«Nei, nu er jeg forsonet med dens hellige Mysterium – raabte Arnold henrykt – og sporger Sphinxen mig atter: Hvo er du? og Hvo er jeg? – see, da vil jeg pege op paa Himmelens Stjerner og sige: der kan du læse det, jeg veed det ikke, jeg vil og skal vel ikke vide det nu; men Et veed jeg, og det er, at jeg elsker dig grændseløst og skal elske dig i Evighed, skjønne Ubegribelige!»

«Amen! – sagde en sød velbekjendt Stemme, og den skjønne Cordula fløi i hans Arme – nu er jeg ikke længer et Drømmebillede for dig, min Elskede, og nu skal ingen fjendtlig Aand adskille os mere.